

som icke räcker till åt alla. — *T-nde*, part. pres. Brukas adjektivt och figurligt i samma mening som Tryckande. *T. nöd, behof*. — *Trängd*, part. pass.

TRÄNGANDE, n. 4. Handlingen eller verknigen, hvarigenom någon eller något tränges.

TRÄNGNING, f. 2. Se *Trängande*. *T. till stölgång* ell. blott *t.*, kännning af behof att gå till stols.

TRÄNGRE, **TRÄNGST**, se *Trång*.

TRÄNGSEL, trä'ngs'l, n. sing. 1) Hop af menniskor, som trängas. *En stark t. af folk. T-n var så stor, att man knappt kunde komma fram*. — Kan äfv. sägas i fråga om fortskaffningsmedel, och brukas likaledes stundom om djur. *T-n af vagnar, af fartyg, båtar*, o. s. v. *T-n af får i en fårfälla*. — 2) Trångt ställe. I denna bem. föga brukligt. — 3) (fig.) Trångmål. *Komma, bringa i t. Slippa ur t-n*.

TRÄNGTA, v. n. 1. (af *Trå*) Häftigt längta. *T. efter något*. — *Trängtande*, n. 4.

TRÄNGTAN, f. sing. indef. Häftig längtan.

TRÄNJon, trä'njnän, n. 3. Se *Tranbär*.

TRÄNS, **TRÄNSA**, se *Trens, Trensa*.

TRÄPINNE, m. 2. pl. — *pinnar*. 1) Pinne af trä. — 2) (fig. fam.) Litet trästycke.

TRÄSAK, f. 3. (mest i plur.) Arbete af trä; kärl, husgerådssak af trä.

TRÄSK, n. 3. Ett stillastående, inne i landet beläget vatten, som saknar synbart aflopp. Säges äfv. om stora sjöar utan aflopp, t. ex. *Döda Hafvet, Kaspiska Hafvet, m. fl.*

TRÄSKIG, a. 2. Se *Morasig*.

TRÄSKKOL, n. 3. Ett slags mineraliska kol, mörkbruna, mer eller mindre starkt skimrande i brottet.

TRÄSKO, m. 3. pl. — *skor*. Sko, gjord af trä. **TRÄSKOMAKARE**, m. 3. En, som gör träskor.

TRÄSLAG, n. 3. Slag, art af trä eller virke.

TRÄSNIDARE, m. 3. Konstnär, som utöfvar konsten att skära i trä.

TRÄSNIDERI, n. 3. Gravering i trä ell. konsten att utskära figurer i träskifvor, för att sedan aftryckas.

TRÄSNITT, n. 3. 1) I trä utskuren bild eller figur. — 2) Aftryck deraf.

TRÄSOCKER, n. sing. Socker, som medelst förtunnad svafvelsyra beredes af trä.

TRÄSPADE, m. 2. pl. — *spadar*. (mål.) Liten spade af trä, hvarmed färg upphämtas af risfällan.

TRÄSTOCK, m. 2. 1) Se *Stock*, bem. 1. — 2) Se *Årder*. — 3) (fig. fam.) Se *Tråhufvud*, bem. 2.

TRÄSVARFVARE, m. 3. Svarfvare, som svarfvar i trä.

TRÄSYRA, f. 1. (kem.) Ett slags syra, som erhålles genom torr distillation af trä (bok, ek, furu m. m.).

TRÄSÄG, f. 2. Säg, hvarmed trä sägas.

TRÄTA, v. n. 2. (af isl. *þra*, envishet, ihärdighet) 1) Tvista med ord, argt och häftigt. *T. med någon om något. T. med hvarandra, sins emellan. De t. jemt och samt.* (Fam.) *T. om påfvens skägg*, se *Påfve*. *T. sig fram, till*, med tråtor bana sig väg fram, förskaffa sig. *T. sig ifrån*, genom tråtor befria sig ifrån. — *Syn.* Tvista, Ordvexla, Ordkastas. — 2) Gräla. *T. på någon. Trät ej på honom dertför. Han gör inlet annat än går och tråtor*. — *T-s*, v. d. Se *Tråta*. *De tråltes hela qvällen*. — *Trätande*, n. 4.

TRÄTA, f. 1. Häftig tvist med ord. *Komma i t. Väcka t. Skilja en t. T. om ingenting, om lappré*. — *Syn.* Tvist, Ordvexling, Ordkastning.

TRÄTGIRIG, a. 2. Fallen för att tråta. — *Syn.* Trätsam, Trätsjuk, Grällig, Gormig.

TRÄTGIRIGHET, f. 3. Fallenhet för tråtor. — *Syn.* Trätsamhet, Trätsjuka, Grälighet, Gormighet.

TRÄTGIRIGT, adv. På ett trätgirigt sätt, grälligt.

TRÄTMAKARE, m. 3. — *ERSKA*, f. 1. (fam.) Trätgirig menniska.

TRÄTOANDE, m. 2. pl. — *andar*. (fam.) Trätgirig menniska.

TRÄTOBRODER, m. 3. pl. — *bröder*. (bibl.) Person, med hvilken man ligger i tvist.

TRÄTOFRÖ, n. 4. (fig.) Orsak, ursprung till tvist.

TRÄTOÄPLE, n. 4. (fig.) Se *Trätöfrö*.

TRÄTSAM, a. 2. Se *Trätgirig*.

TRÄTSAMHET, f. 3. Se *Trätgirighet*.

TRÄTSJUK, a. 2. Se *Trätgirig*.

TRÄTSJUKA, f. 1. Se *Trätgirighet*.

TRÄVARA, f. 1. (mest i plur.) Säges om allehanda slags handelsvaror af trä, såsom bjelkar, sparrar, bräder, m. m.

TRÄVIRKE, n. sing. Trä, som begagnas till byggnad eller slöjd.

TRÄÄMNE, n. 4. Träaktigt ämne.

TRÄÄTTIKA, f. sing. Renad träsyra.

TRÖG, a. 2. 1) Svår att sätta i rörelse, i gång, att vrida, vända, o. s. v. *Ett t-t lås. Rost gör skruvvarna t-a*. — 2) Långsam i hvad som förehafves, utan håg eller drift, ovillig; ej liflig, ej munter. *En t. menniska. T. i arbete ell. att arbeta. T. att skriva. T. betalare ell. att betala. T. att fatta*, som har svårt för att fatta. *T. i sällskap, i umgänge*. Brukas äfven om sak, t. ex.: *T. gång. T. stil, vers*, ej flytande. *T. afsättning. T-t begrepp, t. fätningsgåfva, t-t hufvud*, svårighet att fatta. *T-t lif*, förstoppning. *Ha en t. värld, en t. lycka*, icke hafva någon framgång i världen.

TRÖGHET, f. 3. 1) Trög rörelse, trög gång. *Låsets, maskinens t.* — 2) (fys.) Den egenskap hos kropparna, till följe hvaraf de sträfva att fortfarande förblifva i det tillstånd af rörelse eller hvila, hvari de en gång befinna sig. Kroppars oförmåga att, utan yttre verkande orsak, förändra sitt tillstånd af rörelse eller hvila. Kallas äfv. Framhärdighet, Inertie. — 3) Långsamhet i arbete, förrättning; håglöshet, brist på drift, lif, eller munterhet; trögt begrepp, trög fattningsgåfva.

TRÖGHETSKRAFT, f. 3. (fys.) Kroppars sträfvan att emotstå hvarje verkande kraft.

TRÖGKÖRD, a. 2. 1) Säges om hästar, som draga trögt och behöfva mycken påmaning med piskan. — 2) (fig. fam.) Se *Trög*, bem. 2. — *Tröghörighet*, f. 3.

TRÖGLÄST, a. 1. Som går trögt att läsa. *T. läs, dörr. T. stil, bok*.

TRÖGNA, v. n. 1. (föga brukl.) Blifva trög.

TRÖGSMÄLT, a. 1. Se *Svårsmält*. — *Trögsmälthet*, f. 3.

TRÖGT, adv. På ett trögt sätt, med tröghet, långsamt, ej fort, ej lätt, ej villigt. *Dörren, låset, nyckeln, maskinen går t. Handskarne gå t. af, på. Arbetet går t. Det går t. för honom*, långsamt med hans fortkomst, befordran.

TRÖGTÄNK, a. 1. Som har trög tankegåfva.